

man naturligvis sige det. I øvrigt vil dette ærede Medlem kunne høste al fornøden Bælering ved at henvende sig hos den højt-ærede Forsvarsminister, der Gang paa Gang paa Møder netop har bebrejdet de Konserervative, at de ud fra deres Standpunkt er gaaet med til en for stor Udgiftsreduktion, en for stærk Tilsidesættelse af de Krav, der rejses, og naar det ærede Medlem har faaet sine Synspunkter bragt i Overensstemmelse med Forsvarsministerens, vil vi kunne diskutere videre paa et mere frugtbart Grundlag.

Med Hensyn til Erhvervslivet sagde det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, at det sukkede under Usikkerheden ved Valutaforholdene, og derimod er der jo ikke nogen Indvending at gøre. Jeg kunde blot have ønsket, at man fra alle Sider i denne Sal havde ført sin Politik mere klart med det Maal for Øje hurtigst muligt at naa igennem Usikkerheden; og i denne Forbindelse kan jeg ikke lade være at bemærke, at Venstre jo i sin Tid var med til sammen med Regeringspartiet og Regeringen at udsende en Udtalelse fra Valutaudvalget, den sidste officielle Udtalelse, der foreligger, med Hensyn til Valutakreditterne, en Udtalelse, som ikke paa nogen Maade var egnet til at formindske Udsikkerheden, men tværtimod var egnet til at give Grundlag for Usikkerhed.

Om Midlerne overfor Erhvervskrisen sagde det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, at man fra konservativ Side havde foreslaaet betydelige Toldforhøjelser, og det ærede Medlem betegnede dette som et Kvaksalvermiddel. Der foresvæver mig dog noget om, at der er Gang paa den Plads, hvor nu den højtærede Statsminister Stauning sidder, har siddet en Statsminister af Navnet N. Neergaard, der gennemførte adskillige Toldforslag; der var Finanstold, der var Luksustold, og der var ogsaa noget, som ikke hed Told, men som dog var Told, nemlig Kriseværn. Var dette nu et Kvaksalvermiddel i 1923, da det blev gennemført? Nej, det var det utvivlsomt ikke, thi jeg er ganske sikker paa, at den daværende Statsminister N. Neergaard ikke vilde foreslaa et Kvaksalvermiddel, jeg højagtede Statsminister N. Neergaard alt for meget til at ville tro noget saadant. Derfor mangler Forklaringen paa, hvorfor en Ting, der i 1923 var et fuldt ud legitimt og godt Mittel, der virkede efter sin Bestemmelse og skaffede Beskæftigelse uden Fordyrelse, i 1926 er et Kvaksalvermiddel, der overhovedet ikke kan diskuteres. Det er det lille Punkt, der manglede i Redegørelsen, men det vil formodentlig ja sikkert komme lidt senere under Forhandlingen.

Naar det ærede Medlem Hr. N. Neergaard sagde, at Toldbeskyttelsen var forøget gennem Kronestigningen, saa er dette rigtigt, det vil sige, man kommer ved Kronestigningen bort fra den Tilstand, om hvilken det ærede Medlem i sin Tid har sagt, at der gennem den Udvikling, vi er inde i, er sket en betydelig Reduktion af den Toldbeskyttelse, som det ærede Medlem selv var med til at gennemføre i 1908. Men man bør ikke glemme, at selv om dette Forhold i nogen Grad er ændret ved, at Kronen vender tilbage til sin gamle Værdi, saa er vi dog endnu ikke naaet til den procentvise Toldbeskyttelse, som det ærede Medlem fandt passende i 1908, i hvert Fald ikke for alle de Vægttoldsatsers Vedkommende, der henstaar uforandrede, og som har faaet en ringere Betydning paa Grund af den Stigning af Værdernes Værdi, der har fundet Sted bortset fra Kronestigningen.

Problemets Kærne søgte det ærede Medlem deri, at man skal gøre Produktionsomkostningerne mindre og derigennem øge Konkurrenceevnen, og i denne Sætning vil ingen modsige det ærede Medlem, thi det er jo ganske utvivlsomt, — og det er vi fra vor Side ogsaa i høj Grad enige i, og understreger det, saa ofte vi kan —, at det gælder i høj Grad for Industrien om at sætte sine Omkostninger ned og søge at gøre sig konkurrencedygtig, men der kan desuagtet forekomme — og der forekommer i Øjeblikket, hvad ingen vil kunne benægte — særlige Forhold, hvorunder selv den Industri, der har nedsat sine Produktionsomkostninger det mest mulige, ikke vil kunne konkurrere med Udlandet. Det er paa dette Punkt, vi har sat ind med vort Forslag; det er dette, vi ønsker drøftet, men man vil overhovedet ikke drøfte det.

Det ærede Medlem talte dernæst om, hvilke Punkter det var, Trykket følte særlig haardt paa, og nævnte der de direkte Skatter og Taksterne. Der er jo det konservative Parti ganske enigt med Partiet Venstre. Der er ingen Tvivl om, at det i første Række er de direkte Skatter, man bør vende sin Opmærksomhed imod, naar man ønsker at skabe en Lettelse i Skatte-trykket her i Landet. Med Hensyn til Taksterne sagde det ærede Medlem, at det under en Situation som den nuværende kunde være forsvarligt at nøjes med Balance paa Statsvirksomhedernes Budget, og det er jo muligt, at dette vil kunne være forsvarligt for en kortere Periode, men det er en Ting, som saa stærkt er fremholdt tidligere fra Venstre med fuld Tilslutning fra vor Side, at det maa være et Krav fra